

noget af det værste, jeg har hørt her fra Folketingets talerstol. Naturligvis behandler vi folk, der kommer herind, med respekt. Men at stå her dagen før, de personer kommer fra Randers, og så sige, at vi gør sådan og sådan og sådan, er jo det, hr. Arne Toft gerne vil have mig presset ud; altså at jeg skal sige, hvilken holdning jeg har, når de kommer.

Kl. 17.45

Jeg har sagt i debatten her i dag og vil gerne gentage det, når jeg nu går ned, at kommunebruddene er jeg ikke tilhænger af. Det er jeg ikke, fordi jeg synes, det er et misfoster, og det har jeg sagt fra den første dag. Fru Pia Gjellerup og andre, der her sidde i Valgkredsudvalget, kan bekræfte, at jeg – selv om jeg er gået med i en samlet indstilling om det – har været skeptisk specielt over for den Århusproblemstilling, som var lagt frem. Det har jeg aldrig lagt skjul på, og det gentager jeg her.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Det er hr. Jens Peter Vernersens tur til en kort bemærkning og derefter hr. Per Clausen og hr. Ole Glahn. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jamen det er jo lidt afgørende – vil jeg sige til hr. Poul Nødgaard – hvem der har drevet det her frem til det her resultat. Det er vi mange, der interesserer os for, fordi der har været sagt så mange præcise ting både i forslaget, og hvad der har været tidligere.

Det spørgsmål, der jo presser sig på, var jo det, som hr. Poul Nødgaard rejste på høringen den 15. maj: Hvor der er enighed, kan der laves tilretninger.

Det var jo ikke sådan på det tidspunkt, at hr. Poul Nødgaard ikke vidste, at der var kommunebrud. Det var fuldstændig klart på det der tidspunkt. Hvorfor siger man så, at hvor der er enighed, kan der laves tilretninger? Hvad mener man med det? Man kan vel ikke have ment på det der tidspunkt, at hvis der kunne blive enighed om det, kunne man klare det med kommunebruddene? Det var i hvert fald fuldstændig kendt.

Sagen er, at nu siger hr. Poul Nødgaard, at Randers bliver hørt. Hvad kan de bruge det til? Det er vist ikke meget operativt, hvis resultatet bliver det samme.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Ja, enighed kræver så også, at der gives noget fra begge sider. Hvad har vi fået fra f.eks. Socialdemokratiet, fra SF, fra Enhedslisten af forståelse over for vores synspunkter? Jo, Roskildeproblematikken fik vi. Den ville man gerne med være til, de tre andre kommunebrud ville man ikke være med til. Men alligevel er jeg meget spændt på, hvordan knapperne lyser, når vi stemmer om Roskildeforslaget, det stemmer vi for separat.

Det er det, det drejer sig også om i en forhandling – at give og tage. Det må hr. Jens Peter Vernersen vide så godt som nogen, som en, der har haft store ordførerskaber i Folketinget. Det eneste, vi kunne få i de forhandlinger om kommunebruddene, var, at man, altså oppositionen, Socialdemokratiet osv., ville være med til at løse Roskildeproblemet, intet andet. Intet andet.

Så kommer man til et tidspunkt i sit liv, hvor man så siger: Da vi mener noget andet og gerne vil det, må vi køre linen helt ud. Og det er det, vi så har gjort, vi har lavet det kommunebrud færdigt alle fire steder. Det er de eneste fire steder i landet, vi har den problemstilling, og den løser vi her og nu. Det er jeg stolt over at være med til at trykke på de grønne knapper for.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jamen efter de her synspunkter står hr. Poul Nødgaard jo nøjagtig lige så utroværdig, som vi tidligere så Venstre stå heroppe. Man laver en fuldstændig klar aftale, man siger: Hvis vi er enige, laver vi tilretninger. Man var bekendt med på det tidspunkt, den 15. maj, at der var de der kommunebrud. Det kan godt ske, der var et problem. Vi havde også problemer med punkter i Socialdemokratiet, men sagde: Det her er et projekt, vi er fælles om.

Hvad gør hr. Poul Nødgaard så, da det hele ellers sådan er ved at være overstået? Så laver hr. Poul Nødgaard en aftale med Venstre og De Konservative. Eller var det Venstre, der lavede en aftale med De Konservative og Dansk Folkeparti? Hvem har bedrevet det her? Det er jo ikke helt uinteressant.

Men sagen er i hvert fald, at det med kommunebruddene ikke er noget, der kommer i sidste øjeblik. Det har man vidst hele tiden. Og det, der sker nu her, er, at man tilgodeser nogle, og så er der andre, der bliver ramt. Det er jo helt indlysende, at nogle bliver nøjagtig lige så utilfredse,